

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbnj statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

— Sserbske njedzelske lopjeno. —

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knižničisčezěrnj w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

3. njedzela po swjatej Trojizy. Lut. 15, 1—10.

Něšto wulke je swjaty evangelion wo Božim Ssynu; něšto krašne to jadro Božeho pójelstwa ja čłowjekow, so so Bože džěczi. Kažke dary a hnady wužiwaja! Jesurowe słowo wo wulkej wječeri je nam to sažo tydženja wopomnicž dało! Ale — što by to na přenje wěrić? — kóbu přědku w křesćianstwie to słowo wo Božej krašnosći steji, kiž so napschecziwo temu shubjenemu njemi! Štož je tole krašne pójnacze prawje jašnje do-
stał, ma na tym swoje sbože! O wulka wěz:

Boža krašnosć napschecziwo shubjenemu!

1. Měj nadžiju, štož by tež shubił!

„Pšchiblizowachu so k njemu wšhelazy žonizy a hrěšćizy, so bychu jeho pójkluchali.“ Šnano běšće to w měsće Jericho abo Jerusaleme, hdžež wjele čłowjekow wšhelateje hódnosće a družiny pschewasche. Tež či mjes nimi, kiž buchu ja zupnyh Rómšćich žlo a dawki šberali, tym wožebnišćim mjes Židami hrošnosć. So čile žonizy se wšchěmi móžnymi čłowjekami wobthadžachu a sa blidom šedžachu, to jich we woczomaj Farisejskich wonječesčesche a njeczistych šezini! Kaž šwonkownje čile šwjećzi mjes Židami wo čłowjekach a šynach šwojeho luda šudžachu! Ale Jesuž so s nimi wotedawasche. Woni dzychu jeho słowo šlyšecž, jako hódne dusche, duž je jim prajesche! Tež jim njebjeske kralestwo a jeho prawdosć šobudžesche. O krašnosć Boža nad shubjenym! O lubosć

Šbóžnikowa, kiž so wšchitkim duscham poda! Šhubjene džěczi — Křyst je na šwěczi! Ššto reka šhubicž? Škóždy to wě. Šladaj, jowle dyrbitaj šarschej džěcžo puschecžicž, do šmjercze dacz, njeh štaj wyšokaj njeh nistaj. Tam s šhorosčju derjebycze, čělnu, duchownu mlódnosć wotbudžaja, sažo bohaczi a šhudzi. Samoženje, tež wulke, móže so nahle šanicžicž! Čłowjekajo so w tym šebi wšchitzy runi. Na šwěcze je wšchitko njedokojane. Kaž lubosnje tež semja kčěje, kaž dokojane tež Bože štworjenje a wodjenje je, tak njedokojany pak tež čłowjek. O Farisejszy, do so džeržazy, o nasdaczi čłowjekajo mjes našćim ludom, njeczincze tajke rošdžele mjes dobrými a njedobrymi, čistými a njeczistými wobydlerjemi semje! Šobožny wječh je ras prajit: „Šdyž što k šebi pschidže, dyrbi něšto wšchšcheho a lěpscheho měz hacž šameho šebje. Do šebje šameho šalubowany byčž, wo šamym šebi pschewulke kručzi džeržecž, to je něšto žalošne, džěczaze.“ Měj pak nadžiju, štož by tež shubił! Jesuž je tam wo shubjenj wowzy powjedał. Ta běšće muzej droha a luba! Šóle hišćezje shubjeny kročh tej šhudej žonje. Kaž pyta. Šóh nochze nikomu něšto šhubicž dacz. Wopomń jeho šmilnu wutrobu, hdžž by lubeho do rowa položil. Šón ma myšle mēra, hdžž je tebi tež nētle čěžto a nje-měrnó!

Šajbóle pak so jeho lubosć hori, hdžž je čłowjeka duscha w štrasche! „Šón bjerje hrěšćnikow horje“, šofartni Farisejszy prajachu. Wšhelki lud, niz najlěpschi, běšće runje wokolo Jesuža, so by jeho šlyšchal! Šrěšćni běchu, niz

w dobrej šwalbje, niz čžiſteho šwědomnja, ſchtož jich ſprawnoſeč naſtupa. Nječžiſči we wutrobje a žiwjenju, ſ nječžiſtnmaj, paduſchnymaj rukomaj ſnano. Tón Knješ paſ na jich potrjebnu wutrobu hlada. A byrnjež tež hiſcheže w njej ſprawnoſeč poſnje njebydlila, dha chze jim tola ſwoju ſmilnu, na pomoz ſloženu wutrobu wotkryč. — Kaſ wſchelazy čžlowjekoj we wjetſchich meſtach ſobu do ſcheſečijanskich wukhowarņow pſchiindu, a jim ſo tam khlěb k ſežiwjenju ſa čželo a Bože ſłowo, khlěb duſche, podawa! D měj nadžiju, ſnano twój ſny abo twoja džowka na prawym pucžu njeľhodži. Njewidžiſch tež ſabludžennyh, mlodyh a ſtaryh! Nječ tebi jich ſbože na wutrobje leži! A hdyž ſo wo nje pſchi ſebi ſtaraſch, ſnano rudžiſch, potom wjedž: tón we wyſokofeči jich tež hiſcheže puſchčzil njeje, wjele mjenje ſaſtorčzil. D wulka je Boža pytaža ſmilnoſeč! — A temu, hladaj tež na ſo!

2. Měj nadžiju, hdyž ſy ty ſhubjenny! S naſcheho pſchirunanja jaſnje a wótije klineči: Redžbuj na ſo a pſchepytaj ſo ſam! „Tón paſtyč wſa tu womečičku a položi ju na ſwojej ramjeni ſ wjeſelom!“ Na tym čžlowjeku, kiž je ſo wot ſleho wobrocžil, je neſchto wulke. Bóh na nim neſchto woſebite namaſa. „Ja wam praju“, taſ Boži Šsyn wofſamtnje, „taſ budže wjeſele w njebeľach pſched Božimi jandželemi nad hrěſchnikom, kotryž pokutu čžini!“ Kaſka kraſna je Boža ſmilnoſeč! Haj, kaſka je Boža kraſnoſeč napſchecziwo ſhubjenemu! Njeje to kaž hlóſ, do naſcheje ſrjedžijny klinečazy, haj do naſcheje wutrobny padazy: Wjeſel ſo ſobu nad ſbožom duſche? Tež tebi, tež mi to plačži: My ſnano ſmy pſchewjele tu wowzu, tón kroſch ſebi wažili, pſchegara ſwoje ſamoženje a pjenjeſy pytali, ſa nimi ſchli! Naſcha duſcha paſ je to drohe kublo, kiž ſmy ſebi wažič ſ Boža nawukli. Měr a wjeſele a ſbože — my ſmy je tež jenicžy pſches Božu ſmilnoſeč namaſali! Kaſ dha ſteji ſ nami? „Čžlowjeka myſl je ſla wot mlodoſeče a kóždy čžaſ“, praji Bože ſłowo. A Jeſuſ pohladajo na ſwojich wučobnikow a žyly lud rjeľnje: Šchtož chze ſa mnu pſchiučž, tón ſaprěj ſo ſam a pój ſa mnu! Nima kóždy tu wuſnacž, ſo ſam wot ſebje to njedokonja! Wón je čželny, ſhubjenny wot wěrnofeče, w próſche ležazy kaž tamny kroſch — jena ruka ſ wyſoka je jeho ſapſchijala, k ſwětku pſchinjeſla, a jemu ſbože a ſbóžnoſeč wobradžila! D wſchitko je hnada! Šſlawny pſchirodoſpytowač Galler raſ wuſna, jaſo beſche ſo jemu čžeſeč a wuſnamjenjenje doſtało: „Mojej lubofeči k ſebi ſamemu je ſo neſchto ſpodobne doſtało. Ale njedaj mi ſapomničž, mój Božo, ſo moje ſbože wot čžlowjekow nje wotwiſuje. Dopomni mje, ſo je to jenicžy wěrne ſbože, tebje ſnacž, tebje lubowacž, twojeje hnady wěſty byčž a junu w tebi ſjednaneho ſudnika namaſacž.“ Njepraji ſwjaty Pawol: Duž nicžo ſatamaze njeje w tych, kiž w Šhryſtuſu Jeſuſu ſu? Pola tuteho čžuje ſo kóždy pothorny ſaſo namaſany. D ſpěwaječe:

Jeſuſ chze mječ hrěſchnika,
Šsobu mje tež je wón rodžil,
Wotewrił mi njebeľa
A mje ſbóžnje do nich wodžil;
To je troſcht do wutrowow:
Jeſuſ mječ chze hrěſchnikow.

Šamjeń.

M. w M.

Jeſuſ pyta hrěſchnikow.

Hlóſ: Jeſuſ moja nadžija —

Jeſuſ pyta hrěſchnikow!
Hdyže maſch rjeľſchi troſcht, o duſcha?
Šſy-li padka do hrěchow,
Njebeľ tajka, kož ſo ſluſcha —
Dha budž to twój ſbóžny ſſhow:
Jeſuſ pyta hrěſchnikow!

Hnady wſchaf ſmy njeľodni,
Kóždy hrěchi w duſchi čžuje;
Tola ſmy-li roſtaczi,
Šso nam njebo wotantuje;
Hnada řeči je ſłowow:
Jeſuſ pyta hrěſchnikow!

Je ſo wowza ſhubika
Na paſtwiſchečo hrěcho, nozy —
Šſwěrna lubofeč paſtyčſka
Njelutuje prózu, mozy,
Wutorhnyčž ju je ſtrachow:
Jeſuſ pyta hrěſchnikow!

Póječe, duſche ſrudžene,
Tu ſo hnada ſa waſ ſwěczi;
Šbóžnik ſaſo ſežinicž chze
S hrěſchnych ludži Bože džěczi;
Žimaj troſcht ſo wutrowow:
Jeſuſ pyta hrěſchnikow!

Haj, ja k tebi pſchitkhadžam,
Mi ſo hrěchow dla tu ſtyſcheče;
Pſched tobu wſchě wuſnyam,
Pročhu: wodaj mi je, Šhryſcheče!
Hlaj, ſ tom troſchtom ſym ja ſchoł:
Jeſuſ pyta hrěſchnikow!

Moja kħuda duſcha wě,
Šo tež kħawne pſcheſtupjenja
Šaſo beľa ſo kaž ſněh
S mozu Šhryſta wumóženja;
Duž mje njetyſch hrěchow dołh:
Jeſuſ pyta hrěſchnikow!

Pokoľ mam ja w ſwědomnju,
Šakoń njemohł mje něk kħoſtacž;
Tón, kiž winu woda wſchu,
Je a chze mój Šbóžnik wotacž;
Šchto je, kiž mje tamacž mohł?
Jeſuſ pyta hrěſchnikow!

Jeſuſ pyta hrěſchnikow,
Ja ſym tež něk namaſany;
Wón je mi raj njebeľow
Wotewrił pſches ſwoje rany;
Troſchtuje du pſches ſmjercž a row:
Jeſuſ pyta hrěſchnikow!

K. A. Fiedler.

Najlěpsche přédowanje.

Młody předač běše psched starym shonjenym duchownym ras přédował a so jeho na to woprascha, sčto wón wo tym hlyšchanym přédowanju dźerži. „Sa jo“, tón wotmolwi, „ja khetro khudobne přédowanje dźeržu!“ Tajki rosřud tón młody woczatał njebė a duž wón dźesche: „„Sa pak hym tola dołho na nim dźelał, hym hwoj tekst dokladnje wuložował a tež hwoje přédowanje draštu nadobneje rěče woblekł. Čžeho dla dha je wone khudobne?“ — „Teho dla“, sčhėdžiwz šnapschecziwi, „dofelž khrystuš w nim njeje.“

Duž chžysche so tón młodženz wusprawnicz a poča: „„Khrystuš pak tola tež w tekscze njebė, a my nimamy tola pschezo jeno wo khrystušu přédowacz, ale mamy to přédowacz, sčtož w tekscze namašamy.““ Na to tón stary duchowny takle wotmolwi: „Nje-wěšch ty, luby pscheczelo, so i kóždeho měšta, i kóždeje wšy, haj šamo i kóždeho dwora pucz do hlowneho města w kraju wjedže? Nunje tak tež i kóždeho teksta we hwojatyh pišmje dróha k hlow-nemu měštnu žykeje biblije, mjenujzy ke khrystušej wjedže. A hdyž žadny duchowny psched hwojim tekstom steji, so by přédowanje wo nim pschihotował, je jeho nawdawš, so prajchecz, hdyž je dróha, kiž i tuteho šlowa ke khrystušej wjedže? A na to ma přédowanje dźeržecz, kiž k Šbóžnikaj polasuje a wošadu k njemu wodži. A ja hlyšcže“ — tak wón pschistaji — „ženje žaneho šlowa nadeschol nješkym, i kotrehož šjawnu, widomnu dróha ke khrystušej wjedka njeby. A bych-li tola ras tajke šlowo nadeschol, bych šebi k njemu pucz psches čžernje a wóšty a psches hory a doły pschihotował, so bych se hwojej wošadu tola ščončnje k njemu došchol. Khrystuš je žórlo našeho šboža a teho dla tež našch wottynjeny kónz. A přédowanje hjes polasanja na khrystuša psched wošadu dźeržecz, to rěka, dźeczom hlyche worjечи k jėdži dawacz.“

Spodžiwne wušklyščenje.

Daloko šnaty duchowny Keller powjeda: Žako bėch w južnej Ruskej i šararjom dyrbjach na mhlowojtym dnju jėcz, so bych do wotležaneje šrony hwojeje wošady pohladał, hdyž dyrbjach dwė njedželi wostacz. Mějach młodeho nješonjeneho pohoncža, a mējachmoy žyly džen jėcz. Mhla bėšche jara tołsta, a mój so na boł winychmoy, a kaž so potom polasa, pschesahe. Na to jėdžichmoy na dobre šbože psches puštu. Pschezo bóle so čžmische — haj, bu žyly čžma. Mój šastachmoy. „Mój hwoj so šabludžikoj,“ ja k pohoncžej džach. „Šaj“, wón šnapschecziwi. — Bu tołsta čžma. Kaž i čžžimaj, čžornymaj šchidłomaj so nóz nad ščeroťu puštu dele puščezji, hdyž so na jenu štronu tež ani prošča žiwjenja nješytny. „Sčto je čžinicž?“, so pohoncža woprašach, „na puščez pschenozowacz?“ Wošdžišcho hym to husto čžinik, ale nětk ša to njebėch. Pohoncž radu wjedžesche. „Mój tu wosta-njemoy, hacž konjomaj nješočžnje šyma bycz. Wotežki puščezimoy. Šonjej budžetaj bóršy njemėrnaj a budžetaj chžycž do jeneje wšy wjedženaj bycz. Šotom wotežy i mėrom wostajišch a i šajškom šamjajšnjesch, a šonjej šamaj wot so do teho kónza džetaj, hdyž štaj najprjedy pola twarjenjom a čžlowjekow.“ Sa so i tym špokojny wuprajich, runjež njebėch tež to hlyšcže wupruhował. A hlaj woprawdže. Bóršy jedyn kón hlowu pošbėže, hriwy wottšhašowasche a do přėdka bėžesche, druhi kón ša nim. — Šdže to džėšche, njewjedžach. Bóršy pak pšowje šchčowkaje i daloka šaklyšchachmoy, a kótlo po tym někotre pšy šchčowkajo wokoło naju woša bėhachu. Psches čžmu khudušchu, se šłomu křtu hėtu widžachmoy. Sa ša ludžimi wolach. Duž hólczez pschibėža. Šo ružy rjelnych: „Sa hym tón němšči duchowny.“ Šólz w žaloknej ruskej rěči wotmolwi. Duž to němšzy prajach. Tón hólz šaschřeczča a so po čžmje šhubi. Ššy šašo počachy harowacz, dofelž nam pječča

njewėrjachu. Sa na wosu wostach, dofelž pšy w puščez šnajach a na nje hlyšcže dopomnjeczje na lėwym kolenje wokoło noschu.

Duž so žona polasa, kiž šwėczku dźeržesche. Sa džach: „Sa hym tón němšči duchowny; hym so na puščez šabludžik a prošchu wo městaczko w hėczje.“ Duž da žona šwėzy wupadnycz. Šwėza we luži hašny. Žona i rukomaj kłėny, k šemi padže a do nozy won wolasche: „Nježe Wožo, ty šy Bóh, kiž modlitwy wušklyšchuje; tehodla wšchitko čželo k tebi pschihadža.“

Sa i woša ščozich a žonu do domu wjedžech. Wona mi prajesche, so je so žyly džen k Bohu wolala, so by duchowneho k jejnemu mužej poškal, kiž w mrėczu leži. Sa žona džesche, so je wjedžala, so ja pječž hodžinow wot jow daloko do tejele wpt-ležaneje krajiny nimo jėdu; ale je prošylo, so by duchowny — tak, to njewė — tola hlyšcže pschishchol, jejnemu mužej Wože wotkasanje dacž a so i nim modlicž, a nětk je so modlitwa dopjelniła. — Mutšach mrėjazeho nadekđžech a jeho trošchtowach. Žona něšcho šwari, wotročž pschi konjoch špašche, a dofelž bėch špróžny, bu mi na šawzy i šjomi wowczimi kóžemi lėhwo pschihotowane. — Žona šražowasche. — Sa so lehnych, šwėzy šawjertnych a bóršy twjerdže špach.

Duž so mi po čžazu — šnano bėchu někotre hodžiny šaschle — šesda, kaž by něšchtó i boša ke mni šhladował. Sa wotuczich a widžach mrėjazeho woczko na mnje šložene. Sa so pošbėhnych, šwėzu wotwjercžich, džech ke šhoremu a so prajchach, sčto chze, hacž chze wodu. Wón na mnje hladajo i hlowu šatšhaže a džesche: „Pschezo hlyšcže móžu džiw lėdy šrosymicz, so je Waš Bóh woprawdže k mojemu šmjertnemu ložu šem poškal“ — a wón na mnje wšchón pschekrašnjeny hladašche. Wlyšcž jeho woczow so pschemėni — šmjercž bėšche blifko. Sa žonu wubudžich, kiž bėšche se špróžnowczju wuškla; mój na kolena padnychmoy, a jako bėch hamjeń doprajik, bė wona i wudowu.

Sprawnošč.

Ras njedželu rano džėšchtaj dwaj mašaj wješekaj hólzaj nimo wulkeho hotela pschi mórškim brjosy w poldnisčej Šchwedškej. Na jene dobo wosta jedyn i njeju štejo a šbėhny jara rjanu i dejmantom pšychenu jehlu i pėšta. Wješeky ju hwojemu towaššchaj polasa a džesche: „Šlaj, šhorla, sčto hym tu namašal!“

„„Tebje, Dta, tola šbože pšyta,““ towašsch wotmolwi, „„to je wulki dejmant, ja to šnaju; pschetož tak njemóže so žadny druhi kamjeń blyšcheczicž. Nětko šy na jene dobo bohaty; pschetož ša tajku jehlu wjele pjenes dostanjesch.““ — „Sčto, šhorla?“ Dta i porokowanjom rjelny, „sčto dha šebi myšlišch? Sa jehla tola moja njeje. Wěšcže wona jenej i tyčy wošebnych šnjenjom šluscha, kiž w tutym hotelu bydla, a ja chzu hladač, hacž ju njemohł namašacz.“

„„Škupe bladny““, šhorla šnapschecziwi, „„to so placziko njeby. Šsnano so čži ani njepodžakujaj, a pošdžišcho budžesch so prawje hnėwacz, so šy tajki kopol byl.““ — „To wėm wěšcže, so budže dobre šwėdomnje najrjenšcha mšda“, Dta džesche, „a hdy bychu mi tež ničzo ša moju prózu njedali.“ Duž džėšche Dta do hotela, wupowjeda hoščenzarjej tu wėž a pschepoda jemu tu drohu jehlu. „„Ty šy pėšny hólz““, tón džesche, „„ta šnjeni, kiž je tu jehlu šhubika, w tutym domje bydli. Počžakaj šwilu, doniž jej nješšym jehlu donješł. Wona budže čže wěšcže widžecz chžycž.““

Bóršy so hoščenzar wročži a teho hólczka do krašnje wupšcheneje štwy dowjedže, w šotrež wošebna šnjeni na njeho čžakasche. „„Lubje so čži džakujaj, hólczko““ tak wona rěčesche, „so šy mi tu jehlu wročzo pschinješł, pschetož ta ma ša mnje wulku wážnosč. Nunje pak hlyšchu, so žaneho nana wjazy nimasch a so hwojej macžeri pomhašch šaklyžicž. Mlyšlu šebi, so budu čži móž

bóle mytowacz, hacz s hołym podżatowanjom; pschetoż schwedſka kralowa njeje njeżakomna."

Wschón pscheſłapnjeny, so psched kralowej steji, njemóžesche hólczi niczo hacz něšcto džatnych ſłowczkow wuprajicz, na czož woteńdže.

Něšcto dnjom poſdžiſcho ſo kralowa do Stockholma wróczy a tydžeń poſdžiſcho pschińdže pschitaſnja wot krala, so ma ſo Ota ſe ſwojej maczerju do kralowſtego hrodu podacz. To ſo ſta, a jako kral ſhoni, so by Ota rad hudźbnik był, poſtaji kral, so ma ſo wón na mjećze ſławnemu wuczerjej do wucžby dacž.

A ſchto s teho bu? Džeſacz lět poſdžiſcho bu Ota hudźbny wuczeſ w kralowej ſwójbje. „Nó, haj wſchaf“, praji něchtóžkuli, „tón paſ mjećſche tež krala, kiž je jemu jeho ſprawnoſcz płaczil.“

Wſcho dobre doſcz, ale nimaſch tež ty krala, haj, krala wſchěch kralow, kiž czi wſchě twoje ſprawne ſtutki płaczil, wſchu twoju ſwěrnoſcz we wulkim a małym? To njeſabudž!

Dobra wucžba.

A jenemu duchownemu woſebna knjeni pschihno, so by jemu ſwoju nuſu wuſtoržika. „Schto dha Wam je?“ ſo ju duchowny połny dželbracza wopraſcha. „Ach, mi ſo“, wona s płaczom wotmolwi, „pscheſ měru hubjenje dže. My dyrbimy s domu wucžahnyč a ſebi druhdže bydło wotnaječ a njewěmy, kajke trječimy. Pschi tym njecha naju ſyn prawje wuknyč a mój muž je trochu czeſpjazy a naſcha ſlužobna je nam ſlužbu wupowjedžila a my njewěmy, s wotkal druhu doſtač — njeje to trochu wjele njeſboža hromadže? Móže dha ſo hiſchcže komu na ſwěcže hórje hič dyl mi?“ A pschi tym ſo idychujo na ſtol ſwjese. Duchowny na tu žónſku, kotruž derje ſnajesche, hladasche a pschi ſebi rjekny: „Sdy by ſo kóždemu tał derje wjedło taž jej, kał derje by to tola bylo. To'a ja chzu jej wucžbu dacž, so ſo ſwojeho hkupeho cžinjenja na pschichod woſtaji.“ Woſtajiwſchi tu knjeni do ſahrody dželſche, naſchczipa ſebi tam wóſty, kopſchimy a cžernje, ſwjasa je do wonjecžka a tole do iſtwy pschijnježe. „Sleječe, luba knjeni“, s tutymi ſłowami duchowny tuto wonjecžko na blido połoži, „tole wſcho w mojej ſahrodže roſcže. Njewěno, na tajkej ſahrodže wjećze něšcto budže!“ — „Kał je to móžno?“ knjeni wuwola a k wotnej ſtoczi, „Waſcha ſahrodka je tola hacž nanajlěpje hladana, jena rjadka pschi drugej a wſchě jenał cžiſte!“ — „Alle“, jej duchowny wotmolwi, „njewidžicže tam pschi muri te kopſchimy a pschi płocže te wóſty?“ — „Haj“, knjeni rjekny, „ale to je tola pódlaſte; něšcto njerjada na kromach je w kóždej ſahrodzy. We wulkim a žyłym je Waſcha ſahrodka tola hacž nanajlěpje hladana, so ſo kóždy nad tym wjekełi.“ — „Prawje macže“, na to duchowny ſtónczy, „ale njeje tež tał we Waſchim domje? Něchtóžkuli Wam Waſche ſbožo ſawidži. Wy pał ſebi pschezo na te małe njedostatki myſlicže a jich dla ſkoržicže a wſcho to dobre, ſchtož je Wam Bóh wobradžil, ani njewopomnicže.“

Ta knjeni tutu wucžbu ſrošymi, wotmjelny a na to s domu dželſche — drje trochu ſahanibjeno, ale tola džakowna.

Džiwne wumóženje.

Mandželſka jeneho nahladowarja na želeſnizy raſ ſwojemu mužej wobjed pschijnježe, ale jeho ani w jeho budzy ani pschi ſignalowym ſežezorje njenamaka. Duž pał hižom pschipołdnischi cžah naſdala hrimotaſche a ta žónſka, ſo bojo, so jejny muž na ſwojim měſtnje njeje a so mohł teho dla ſwoje ſaſtojniſtwa ſhubicž, ſežahny ſama ſignal, pschi ſebi wołajo: „Smiłny Božo, pomhaj mi!“ Bliže a bliže cžah pschijědže. Na jene dobo ſo ſahwiſda, koleſa ſo pomakſcho wjerčachy, hacž ſtónczyne ſaſtachy. Wodžeſ

cžaha s a wſchitzy ſaſtojnizy s cžaha ſwuſtaſachu a na tu žonu cžerjachy a ſo ju praſchachy, cžeho dla je nuſny ſignal ſežahnyła. Ta woboha žona wſchaf bē njeſnata ſe ſignalemi, tón přeni lěpschi a tehodla wopacžny ſežahnyła. Tſchepotajo ſo wſchego wuſna. Alle hdyž hiſchcže rěcžeſche, ſawoła něchtó: „Tam přědku jedyn muž na kolijach leži!“ Wſchitzy do přědka bēžachy, ta žona ſobu. A hlaj, tam pschischedſchi, ſwojeho mandželſkeho wumjaſaneho ležo wuhlada. Dwaj mužej, kotrejuž bēſche wón psched něšcto cžahom dla njeſaſanſtwa dyrbial pola wuſchnoſcže wobſtoržicž, bēſchaj ſo nad nim wjecžikoj. Schtož tón džeń něšcto poſdžiſcho nimo želeſniſteje. kžěki dželſche, móželche widžecž, kał ſo tam dwaj mandželſtaj Bohu ſa džiwne wumóženje s wulkeje nuſy džakowaſchaj

Kwaſ w Kana.

Na jenym ſwójbnym ſwjedženju bu jedyn knjeſ ſylnje namolwany, so by tež wino pil. Někotſi „ſnajerjo biblije“ jeho pschi tym na to poſaſowachy, so dže je Knjeſ Jeſuſ na kananejſkim kwaſu wodu do wina pschewobrocžil; hacž dha chze wón fromniſchi byč dyl Jeſuſ?

Tón knjeſ, kotrehož tałke ſchkrējachy, ſo poſmewny a dželſche, ale khtnje: „Zyle prawje, a ja chzu temu Knjeſej poſkluſchny byč. Wón pał je w Kana tu porucžnoſcz dal: „Kaliče te wódnje korta s wodu!“ a tał chzu ja to tež je ſwojej ſchkleńzu cžinicž. Seli so ſo temu Knjeſej potom ſpodoba, tu wodu do wina pschewobrocžicž, njebudu ja ſo wobaracz, so picž; ale hacž do teho cžaha ja po ſwucžentym waſchnju wodu piju.“

F.

Wſchelake s bliſka a s daloka.

Serbske kemschenje w Draždžanach 15. junija doſtanu tón raſ pscheſ wopyt wjele Serbow s Lužizy woſebite wuſnamjenjenje. S Butež hotuje ſo do Draždžan na 200, s Budeſtež na 100 Serbow. Woni chzedža hižom rano ſahe s Budyſchina do Draždžan wotjěč, ſo pał ſnajmjeńſcha potom wſchitzy połodnjo 1/2 12 hodžin w ſchiznej žyrkwi do Božeje ſlužby ſeńcz. Po kemschenju woſtanu Serbjo hromadže a dojedu po jednorym ſhromadnym wobjedže s kóždu najſterje do Wilniz, hdžež ſo kralowſki hród wobhlada a wróczy ſo wjecžor ſažo domoj. Sso wě, je pschi wulěcže do Draždžan kóždy ſprawny Serb witany. Pschihoty ſu w ruzy ſerbskeho towaſtwa „Čornobóh“ a ſchtož tuto pschihotuje, je ſtajnje derje ſrjadowane.

Serbska Boža ſlužba w Draždžanach. Pschichodnu njedzeli, 15. junija, połodnjo 1/2 12 hodžin ſo ſchizna žyrkej tu we Draždžanach ſažo ſa naſ Serbow wotewri. Serbske přědowanje budže nam k. ſarať Domaſchka s Budeſtež, ſpowjednu wucžbu pał k. ſarať Sſytora s Minaſkala dzeržecž. Wſchitzy Serbjo s bliſka a s daloka ſu do Božeje ſlužby wutrobnje pscheproſcheni. Woſebje pał ſo proſy, so nóchžyli my Serbjo s Draždžan a s wokoliny jenož na přědowanje poſkluſchacz, ale tež na Božim wotkaſanju wſchitzy dželbracz. So chžyli tola domach w Lužizy ſerbszy ſtarſchi hnydom liſtnje ſwoje dželczi a druſy ſwojich ſnathy k tomu pohonjecž a napominacz! Bóh žohnuj kemscherjom po bohatſtwe ſwojeje miłoſcže!

Wot 1. oktobra ſo woſebite wojeſka wožada w Budyſchinje ſaloži a ſo wot drugeje ewangeliſkeje wožady wotdžěli. S dohom ſo měſtno diwiſionoweho ſararja ſaloži. Sswoje kemschenja ſmėje wojeſka wožada w Tuchorſkej žyrkwi, kotraž ſo k temu ſnutſkownje wobnowi.